

Copyright © 2019 Editura Prestige

Notă: Răspunderea pentru conținutul materialelor publicate
în această lucrare revine exclusiv autorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STRĂINU, EMIL

**Enigmele bazei antarctice naziste : cercetările savantului A.V.
Vasilicenko / gen. bg.(r) dr. Emil Străinu.... - București : Prestige, 2019**
ISBN 978-606-8863-64-1

0

Tel.: 0732.55.88.33

www.edituraprestige.ro

www.facebook.com/edituraprestigeoficial

ISBN 978-606-8863-64-1

Gen. Bg. (rez.) Dr.
EMIL STRĂINU
Coordonatorul Colecției
NEW ILLUMINATI FILES

ENIGMELE BAZEI ANTARCTICE NAZISTE

**Cercetările savantului
A. V. VASILICENKO**

PRESTIGE

București – 2019

CUPRINS

PREFATA de gen/bg/rez.EmilStrainu	5
Introducere de A.V.Vasilicenko.....	9
Capitolul 1	
REICHMAREȘALUL AERULUI HERMANN GÖRING	
PREIA SARCINILE EXPEDIȚIEI ANTARCTICE	13
Capitolul 2	
CĂPITANUL CONDUCĂTOR AL EXPEDIȚIEI POLARE	26
Capitolul 3	
DE LA „STÂNCA NEAGRĂ” LA „ȘVABIA”	34
Capitolul 4	
CUM S-A ÎNCROPIT ECHIPAJUL EXPEDIȚIEI	40
Capitolul 5	
DIN AMINTIRILE LUI ERNST HERRMAN	54
Capitolul 6	
„ȘVABIA” ÎN FLĂCĂRI.....	63
Capitolul 7	
AMIRALUL BYRD INTRĂ ÎN SCENA ANTARCTICA	69
Capitolul 8	
POVESTEA FARFURIILOR ZBURĂTOARE ANTARCTICE	87
Bibliografie	100
ANEXĂ	101
Introducere	102
Capitolul 1	
CĂLĂTORIE DE TESTARE.....	106
Capitolul 2	
PLECAREA	111
Capitolul 3	
CRĂCIUNUL – ANUL NOU	125
Capitolul 4	
BIOGRAFIA OAMENILOR ȘI A INSULELOR.....	145
Capitolul 5	
LA MARGINEA GHEȚARILOR.....	161
Capitolul 6	
AVIONUL CUCEREȘTE ANTARCTIDA	165
Capitolul 7	
ECHIPAMENTELE AVIOANELOR	174
Capitolul 8	
CERCETAREA POLULUI SUD DIN AER	178

Capitolul 9 ULTIMELE ZBORURI	186
Capitolul 10 ÎN STAȚIE	198
Capitolul 11 POLITICA DE LA POLUL SUD	211
Capitolul 12 CIRC ȘI EXTRAGEREA DINȚILOR	219
Capitolul 13 SĂRBĂTORI	228
Capitolul 14 CAPE TOWN	239
Capitolul 15 INTERMEDIA	253
Capitolul 16 PINGUINII COMUNICĂ ÎNTRE EI	262
Capitolul 17 BRAZILIA	273
Capitolul 18 DRUMUL ACASĂ	279
INTERVIUL LUI HEINZ SCHON CU SIEGFRIED SAUTER, PARTICIPANT LA EXPEDIȚIA ANTARTICĂ GERMANĂ DIN ANII 1938-1939	285
EXPEDIȚIA MISTERIOASĂ	301

Capitolul 1

**REICHMAREȘALUL AERULUI
HERMANN GÖRING
PREIA SARCINILE
EXPEDIȚIEI ANTARCTICE**

Contrar părerii larg răspândite din literatura autohtonă, societatea de cercetare SS „Moștenirea înaintașilor” nu a avut niciun fel de legătură cu Expediția antarctică germană din anii 1938 – 1939. De asemenea, nici conducerea SS nu a avut niciun fel de implicare. De planificarea directă a expediției la Polul Sud s-a ocupat reichsmarshal Hermann Göring. Se poate spune că guvernul Germaniei imperiale reprezentat de el a arătat un interes mult mai mare în această direcție decât guvernele altor țări. Berlinul era foarte preocupat de culegerea a cât mai multor informații despre Antarctica și Antarctica, iar dacă există posibilitatea, crearea câtorva stații științifice de cercetare. La acea vreme, interesul față de Polul Sud era manifestat doar de câteva state europene. În primul rând, trebuie enumerate Marea Britanie, Franța, Norvegia și URSS.

Göring a început să se intereseze de Antarctica nu din postura de comandant Luftwaffe (forțele aeriene germane), ci ca persoană responsabilă de îndeplinirea planului de patru ani. Pentru prima dată, tema „Antarctica și Germania” a fost abordată de Göring la începutul anului 1938. În acel moment, pe ordinea de zi, era doar o singură problemă: provi-

zionarea populației germane cu alimente în caz de război. Göring a indicat, printre altele, posibilitatea dezvoltării unei industrii germane de pescuit balene din Antarctica, ceea ce ar permite, într-o oarecare măsură, celui de-al Treilea Reich să mențină o siguranță alimentară. Această idee a găsit susținere nu numai la Adolf Hitler, dar și în rândul unor reprezentanți ai ministerelor și agențiilor. Ținând cont că în al Treilea Reich mergea încontinuu „lupta competențelor”, pe parcursul desfășurării căreia marii național-socialiști încercau să obțină influență maximă în politica internă și externă, un astfel de consens poate fi suspicios. Și mai interesant era faptul că ministerele și agențiile care l-au susținut pe Göring nu aveau nicio legătură cu pescuitul de balene. Ele, prin prisma activității lor, abia dacă puteau să se intereseze de dezvoltarea „perimetrelor de pescuit” din zona Arcticii. Desigur, erau interesați de expediția germană din alte cauze. Care erau aceste cauze? Participarea Germaniei la extracția zăcămintelor, care se presupunea că se aflau fie sub calota glaciară, fie pe fundul mării. Mai mult decât atât, departamentele militare analizau posibilitatea utilizării strategice a Antarctidei, ceea ce, prin prisma războiului mondial care se apropia, era o problemă urgentă. După cum observăm, erau multe cauze pentru formarea unei expediții germane, care să studieze Antarctica.

După ce Hitler a dat undă verde proiectului propus de Göring, în același an, 1938, au început pregătiri intense pentru cucerirea Antarctidei. Spre dezamăgirea multor funcționari, responsabil a fost numit Göring, care era însărcinat să formeze colectivul expediției și să o trimită în misiune.

Din nou voi contrazice o opinie persistentă, cum că germanii au apărut în Antarctica pentru prima dată între anii 1938–1939. În anii '30 ai secolului XX, au fost foarte bine studiate toate încercările făcute de Germania pentru asimilarea acestui conti-

ment. Un funcționar special a pregătit pentru Göring o notă în care erau evaluate toate eforturile din trecut. Primul în această listă era Edward Dallman, care s-a născut în 1830, în orașelul Blumenthal, situat în apropiere de Bremen. În 1845, a plecat pe mare, în calitate de mus. Din 1847 și până în 1850, a învățat la școala maritimă din Bremen, la terminarea căreia a dat cu brio toate examenele și a fost numit, în 1855, navigator pe balenierul „Ottoheitte”. Această corabie își desfășura activitatea în mările sudice. Din 1860 și până în 1864, Dallman a fost căpitan al balenierului „Planeta”.

Pe 17 august 1866, Dallman a fost primul care a debarcat pe insula Wrangel. Din 1866 și până în 1872, el a fost căpitanul balenierului „Contele Bismarck”. Între anii 1873–1874, pe corabia „Groenlanda”, aparținând Societății de transport naval polar (Hamburg), el a plecat în Antarctica pentru comerț. În timpul acestei călătorii, a reușit să treacă de-a lungul țărmului „Pământului Graham”, astfel cercetând partea vestică a peninsulei Antarctice. Mai mult de-atât, Dallman a reușit să observe întreruperea dintre insula Antwerpen și continentul propriu-zis, pe care a botezat-o Strâmtoarea Bismarck. Anume, Edward Dallman a adus dovezi incontestabile că adevăratul continent – Antarctica – începe după insule. Dallman, care a fost un excelent căpitan, un bun navigator și un formidabil cartograf, a devenit primul german care a participat la cercetarea Arcticii.

Până la sfârșitul secolului XX, Germania nu a mai organizat expediții mari la Polul Sud, dar asta nu este un motiv pentru a nu aminti unele evenimente din acei ani. În 1874, căpitanul Reibnitz, pe vasul „Arkona”, căuta în partea de sud a Oceanului Indian, practic în Antarctica, poziții convenabile pentru urmărirea mișcărilor lui Venus. În anii 1874–1875, expediția Baronului von Schleinitz, pe corabia „Gazelle”, realiza cercetări oceanografice în sudul a trei oceane (Pacific,

Atlantic și Indian). În afară de asta, la comanda Societății de transport naval din Hamburg, Karl Anton Larsen, între anii 1888 și 1893, pe balenierul norvegian „Jason”, a cercetat țărmul de estic al Antarcticii. El a fost primul care a reușit să vadă partea opusă a Peninsulei Antarctice de Est. Suplimentar, la asta, în anii 1898 – 1899, mărilor și insulele antarctice au fost cercetate de profesorul Karl Hun aflat pe vasul „Faladia”.

Un nou impuls pentru cercetările germane din Antarctica l-a avut Congresul geografic internațional, organizat la Berlin, în 1899. Congresul a hotărât formarea unui program de cercetare, le realizarea căruia trebuia să participe trei țări: Anglia, Germania și Suedia. Se preconiza că la sfârșitul verii din 1901 se va organiza următoarea expediție. Inițiatorul și organizatorul ei a fost Georg von Neumeyer, președintele Comisiei germane pentru cercetări sud-polare și membru al Comisiei polare internaționale. Acest om a criticat neconținut „inactivitatea antarctică”.

Georg von Neumeyer s-a născut în 1826, în Pfalz, era un cercetător recunoscut pe plan mondial, care a făcut nenumărate descoperiri în domenii, ca navigație, magnetism, meteorologie, hidrologie, astronomie. El a fost creatorul Serviciului meteorologic maritim german, cu sediul în Hamburg. Deși scopul vieții sale era cercetarea teritoriilor polare sudice și folosindu-se de autoritatea sa și de lucrările științifice pentru propaganda acestui scop. Nu întâmplător, von Neumeyer a fost considerat „părintele cercetărilor germane privind Polul Sud”. Pentru aportul său în dezvoltarea cercetării și a Germaniei, în 1900, Georg von Neumeyer a fost ridicat la rang de nobil personal, de dinastia bavareză de la conducere. Neumeyer, asemănător lui Alexander Humboldt, era pasionat de studierea fenomenelor geomagnetice. El încerca, în baza informațiilor primite, să explice mișcarea ghețarilor și direcția curenților maritimi. Munca sa nu a fost în zadar.

Pe 18 iulie 1901, Kaizerul Vilhelm II, l-a desemnat conducător al expediției științifice antarctice pe tânărul profesor de geografie și geofizică Erich von Drigalsky (născut în 1865, în Königsberg), care, la acea vreme, preda la Universitatea din Berlin. Guvernul imperial german a alocat pentru echiparea expediției 1,5 milioane de mărci. O mare parte din această sumă a fost cheltuită pentru construirea unui velier modern, „Gauss”. Planul expediției a fost elaborat de Georg von Neumeyer. Se preconiza ca expediția să ajungă în Antarctica, urmând longitudinea estică de 90°. El era interesat să știe dacă țărmul descoperit de cercetătorii polari Wilksom și Kemp făcea parte din continent. Când la sfârșitul lui februarie, 1902, Drigalsky a ajuns în Antarctica, pe 92° longitudine estică, a văzut, în depărtare, pământ acoperit de ghețari compacti. El a denumit-o, în cinstea protectorului expediției, Kaizerul Wilhelm. Puțin mai înainte, expediția a descoperit în Antarctica de Est niște insule, care au fost denumite, în cinstea conducătorului expediției – Drigalsky.

Pe neașteptate, velierul „Gauss” a fost prins între ghețari. Această întârziere nedorită crea multe probleme. Totuși, s-a hotărât ca ea să fie utilizată pentru activitatea de cercetare. Participanții la expediție pe ghețari au debarcat pe țărm, unde au descoperit un vulcan stins, care a fost denumit muntele Gauss. Au fost prelevate probe de lavă și minerale și au fost făcute măsurători ale grosimii stratului de gheață, unde au fost descoperite mici viețuitoare.

Drigalsky a fost primul care a făcut măsurători ale aerului și un fel de fotografii aeriene în Antarctica. Cu ajutorul unui aerostat, care a fost prins de corabia în derivă, de la o înălțime de 500 m, a reușit să facă câteva fotografii ale împrejurimilor. La începutul lui martie 1903, starea velierului și a echipajului a devenit critică. Rezervele de cărbune erau pe sfârșite, oamenii erau nevoiți să folosească, pe post de combustibil, părți

din corpurile pinguinilor care puteau arde. În aceste momente, „Gauss” a reușit să se elibereze din strânsoarea ghețarilor. Deși nu trebuie neglijată inventivitatea căpitanului și a echipajului. Înainte de începerea verii antarctice, oamenii istoviți au început să toarne cenușă pe gheața din fața corabiei. Deoarece cenușă este întunecată, ea reflectă mai puțin lumina și a început să se încălzească. Rezultatul acestei metode neobișnuite a fost formarea unui canal de doi metri lățime, pe care „Gauss” a reușit să iasă în ape curate. Astfel, cercetătorii au reușit să evite moartea și s-au întors teferi acasă.

Pe Drigalsky însă, acasă îl așteptau surprize neplăcute. Capriciosul Kaizer Wilhelm II a pierdut orice interes pentru proiectul antarctic. Probabil, monarhul se aștepta că Drigalsky și echipa lui vor putea ajunge până la Polul Sud. Oamenii au reușit acest lucru, dar cu opt ani mai târziu, când, în 1911, norvegianul Amundsen a atins centrul Antarctidei. Totuși, Drigalsky a primit recunoștință științifică. Prelucrarea datelor culese de el a durat 16 ani, strânse în 20 de volume. În afară de asta, în 1906, Erich von Drigalsky a primit catedra de profesor la Universitatea din München, unde a fost și rector, în perioada 1921 – 1922. De asemenea, a devenit președintele Societății germane de geografie.

Germanii erau hotărâți să nu cedeze laurii din activitatea de cercetare a Antarctidei norvegienilor și englezilor. De aceea, în scurt timp, a fost organizată o nouă expediție antarctică. Ea a luat startul pe 3 mai 1911 din Hamburg, la bordul vasului „Germania”. Conducătorul acestei întreprinderi științifice a fost Wilhelm Filchner, nativ din München, ofițer-cuirassier și specialist în geofizică. Cu un an înainte, el navigase până la Spitzbergen, ceea ce a reprezentat un soi de pregătire pentru a doua Expediție antarctică germană. Expediția lui Filchner avea ca scop, după posibilități, să traverseze continentul

Antarctidei prin presupusele canale, ceea ce ar fi demonstrat că continentul sudic este împărțit în două.

Filchner a preferat să-și concentreze activitatea de cercetare pe regiunea situată la nord de Marea Weddell. Potrivit teoriei lui, Marea Weddell și Golful Ross puteau fi terminațiile unui mare canal, care împărțea Antarctida în două. Adică, continentul sudic putea fi împărțit în Antarctida de Vest și de Est, care erau despărțite de o mănecă marină acoperită de gheață.

Încă de la început, expediția lui Filchner s-a confruntat cu blocajele de gheață, care, în final, au imobilizat corabia de cercetare „Germania”. Timp de o săptămână, vasul a fost în derivă. Abia la sfârșitul lui ianuarie, 1912, Filchner a reușit să atingă țărmul în zona regiunii Coats. Surprinzător pentru toți, la 35° longitudine vestică, între bariera lui Ross și țărm, a fost descoperită o strâmtoare, care ducea spre Vest. Prin această strâmtoare nava de expediție a reușit să mai parcurgă încă 350 de kilometri, dar gheața compactă a făcut imposibilă navigarea în continuare.

Platoul de gheață, cu o suprafață de aproape 600 de kilometri pătrați, care în timpul furtunilor s-a desprins de calota glaciară a Antarctidei, a devenit o amenințare reală. Filchner a încercat să părăsească de urgență zona periculoasă, dar fără succes. Pe 10 martie 1912, „Germania” a fost din nou prinsă în gheață. Nouă luni corabia s-a aflat în derivă, în Marea Weddell. Abia în noiembrie 1912, când a început vara antarctică, „Germania” a reușit să se elibereze din capcana de gheață. Din programul de cercetare planificat, expediția a reușit să realizeze doar o parte. Mai exact, a fost atinsă partea de sud-vest a Mării Weddell, care a fost denumită în cinstea prințului-regent Leopold, unde au fost făcute primele măsurători exacte ale mișcării ghețarilor compacți.

Începutul Primului Război Mondial a pus capăt tuturor cercetărilor antarctice. Deoarece Germania a fost înfrântă,

chiar și după terminarea războiului, o lungă perioadă nu s-a organizat nicio expediție antarctică germană.

Göring nu putea să treacă cu vederea că până în 1938 Germania a trimis în Antarctida doar două expediții oficiale. Ele au decurs cu diferite grade de reușită. A fost remarcat faptul că specialiștii germani luau parte la expediții străine, care aveau ca obiectiv studierea Antarctidei. Cu toate acestea, realitatea era una: în decurs de 25 de ani, după insuccesul expediției lui Filchner, Germania nu a mai organizat nicio expediție oficială în Antarctida.

Cum s-a mai spus mai sus, Hermann Göring, în calitate de responsabil de îndeplinirea planului de patru ani, considera că industria pescuitului de balene din Antarctica avea un rol foarte important pentru Germania. Reichmareșalul considera că al Treilea Reich trebuie să exploreze noi zone de pescuit, pentru a asigura astfel securitatea țării. O expediție mare în Antarctica putea să creeze un astfel de moment prielnic pentru începerea acestui program.

Pe 9 mai 1938, unul dintre colaboratorii din ministerul lui Göring i-a prezentat șefului său planul elaborat al expediției antarctice, care trebuia să se efectueze în perioada 1938 – 1939. Cu îndeplinirea acestui plan a fost însărcinat directorul ministerial cu însărcinări speciale, consilierul de stat Helmut Volthat.

El trebuia să se ocupe de pregătirea expediției și de dotarea ei cu toate cele necesare. Pentru îndeplinirea acestei sarcini, funcționarul ministerial avea la dispoziție doar șase luni. Göring planificase data de plecare a expediției pe 17 decembrie, 1938. În momentul în care Volthat a primit această sarcină importantă, el nu avea nici navă, nici căpitan, nici conducător al expediției. Despre „lucrurile nesemnificative”, ca echipaj și echipament, nu avea rost să se discute. Situația se agrava prin faptul că Volthat nu cunoștea practic niciun explorator polar și de aceea îi era foarte greu să aleagă o can-

didatură potrivită. Omul care conduce expediția trebuie să dețină abilități deosebite, o stare de sănătate bună și un bagaj mare de deprinderi. În condiții normale, pregătirea unei astfel de expediții trebuia să dureze nu mai puțin de doi ani. Dar Volthat a decis să nu se lase înfrânt.

Imediat după ce, pe 9 mai, 1938, în fața lui au fost puse aceste sarcini, deși complicate, totuși realizabile, el a inițiat o serie întreagă de consultări, care se desfășurau în interiorul diverselor ministere ale celui de-al Treilea Reich. În majoritatea cazurilor, prefera să participe personal la aceste reuniuni. Dacă nu exista această posibilitate, practic se folosea de telefon, trimițând o mulțime de comunicări. Într-un cuvânt, făcea totul ca să se încadreze în termenele stabilite. După câteva discuții cu șeful său, Hermann Göring, Helmut Volthat a decis să se orienteze asupra conturului general al programului, concretizând anumite puncte, cum se spune „din mers”. Cel mai important era să atingă scopul principal al expediției antarctice – confirmarea dreptului Germaniei asupra unei părți din teritoriul Antarctidei, ceea ce trebuia să se petreacă paralel cu studierea mărilor antarctice și a coastei antarctice. Subliniez încă o dată: inițial, expediția trebuia să fie un studiu pentru industria de pescuit balene, pe care Germania planifica să o dezvolte în apele polare de sud.

În timp, s-a clarificat că expediția planificată trebuia să continue cercetările științifice inițiate de expediția lui Erich von Drigalsky (1901 – 1903) și de expediția lui Wilhelm Filchner (1911 – 1913). În consecință, sarcinile puse în fața expediției au fost împărțite pe domenii științifice bine determinate. Ele arătau în felul următor:

- *geografie*: întocmirea hărții geografice a zonelor de coastă a Antarctidei, cu ajutorul fotografiilor realizate din aer;
- *meteorologie*: elaborarea hărții sinoptice, care să ajute la efectuarea zborurilor aeriene din zona Antarctidei, stu-